

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput I. Incipit exponere quomodo anima in oratione Deo se vniat;
ostendit deinde quibus è signis colligi queat, nullam hic fraudem subesse

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VII
1556

MANSIO QVINTA.

Quatuor complectitur Capita.

CAPUT I.

INCIPIT EXPONERE, QVO ANIMA MODO IN ORATIO

Deo se vniat: ostendit ad hanc, quibus è signis colligi queat, nullam hi
fraudem subesse.

Quinta
mansionis
bona quan-
ta.

Discalce-
tarum fer-
uor & gra-
tit.

Q
Vibus vobis verbis aut quomodo exponere queam, carissimis
tias, thesauros, &c delicias, quibus quinta mansio redundat. En-
satius existimo, nihil dum de ijs qua adhuc reliqua sunt dicere, quia
lingua verbis queat exprimere, nec intellectus capere, nec similitudine
ad ipsum declarandum vllæ sufficiant, aut me iuicare possiat: quae
in terra sunt omnia, nimis quam ad hoc tenuia & inconvenientia.
Emitte de cælo lucem, Domine, ut hasce ancillas tuas aliquatenus
leam illuminare (cum, ut aliquæ illarum aedœ ordinariæ hinc gen-
perfundantur, dare digneris) ne forte decipiatur, diabolus in angu-
lucis transfigurante, cum totus illarum desideriorum leopus con-
sit, quam velle quod tute vis. Et licet dixerim, aliqua illarum; tame-
paucissimæ inter eas sunt, quæ eam de qua iam loquar, mansioe
ingrediantur. Porro aliae magis, aliæ verò minus; atq; ideo dico, car-
quæ in hanc ingrediuntur, portiorem quidem numerum esse; te-
men nonnullarum, quas in hoc habitaculo esse dicam, paucissimæ
participes reddi credo. Verum adhuc pro magna Dei misericordia
beant oportet, si vel ad introitum ac portam pertingere ipsius concedatur.
Nam sicut, licet multi sint vocati, pauci sunt electi: par modo hinc
tamerisi omnes, quæ sacrum hunc Carmelitarum habitum gelatum
orationis & contemplationis studium vocare sumus (haec namque
tri nostri initia fuere, ab hac familia, à sanctis illis Patribus monitis Car-
li incolis, qui per tantam solitudinem, & tam singularē munera
despectum thesaurum & pretiosam hanc margaritam, quæ nos
queritabant, descendimus;) valde tamen paucæ sumus, quæ nos
Dominus eam nobis patefaciat ac deregat, disponimus. Nam
(prout quidem exterius appetet) sicut iam incedimus, bene incede-
mus, ut tamen ad ea, quæ nobis in virtutum negotio necessaria sunt pre-
sumus, alijs multis opus habemus, atq; in primis ne negligentes sumus
stri ipsarum obliuiscamur. Atq; ideo, sorores meæ, impensis certos
rogemus, ut, quoniam cælo aliquatenus, adhuc in terra existemus,
possimus, suam ipse nobis gratiam & favorem ad hoc concedat (ne
stra id culpa impediatur,) adhæc viam nobis demonstret, animo

addat, etenim ut fodiamus, quo ad usque absconditum hunc thesaurum inueniamus: cum certissimum sit, hunc intra nos latere. hoc namque liberter, si quidem id a nobis sciri, Deo placet, declarare vellem. Dixi, anima vires addat, ut scilicet noueritis, corporis vires non requiri in eis, quibus casus Dominus Deus noster negauerit; ut qui neminem impossibiliter, quo minus suas diuitias comparet, modo quis det quod habet, satis ei est, tam magnus Deus sit in eternum benedictus.

Sed considerate, carissima, ut id de quo loquimur, consequi valeat, ipsum nolle vobis aliquid referueris, siue parum, siue multum. nam totum sibi vult; & iuxta id quod ei vos dedisse intelligetis, maiorem minoremque gratiam recipietis. Non est melior ratio probandi intelligendi, ut, virum ad unionem oratio nostra perueniat, an non, quam haec. Nolite cogitare, somnium esse, aut rem somniatam, ut prior illa. somniatam inquam: anima quippe ibi velut dormitans & soporata videtur, quae tam
Totum Deo
audendum.

*In unione
animæ Deo
totaliter ex-
citata est.*

velit, nihil cogitare possit (Non est porro necesse, aliquo artificio cogitationem suspendere) & ne quidem, si amet, intelligit, quomodo amet, nec quid sit quod amat, neu quid vellet. Denique ita est, quasi mundo penitus mortua esset quod magis vivat Deo; quod certè suave quoddam mortis genus est. Mortis, inquam, est enim auulsio quædam animæ ab omnibus operationibus, quas, quamdiu in corpore agit, exercere potest. Suave quoque; nam, esto anima de facto in corpore sit, ab eo tamen auelli & disiungi videtur, quo melius in Deo manere possit: adeò quidem euidenter, ut nesciam, an vel tantum ei vita maneat ut spiritum ducat. Iam illud ipsum mecum recognoscit, videtur porro mihi sine respiratione esse; saltet, si respiret, id ipsa non percipit, nec intelligit; imò omnis illius intellectus se impendere vellet ad intelligendum aliquid eorum quæ sentit. quod autem vires eius, etenim se non extendant, ita attonita harer, ut (si non & omnem morum amittat) nec pedem, nec manum mouent; sicut inter nos homines communiter loqui solemus de aliquo, qui ita deliquium patitur, ut nobis mortuus esse videatur. O secreta Dei! quam libenter, illa exponere & detergere conando non satiarer, si we putarem aliquid quod valeat, posse dicere, itaque sexcentas inanias & ineptias proferam, ut vel semel aliquid dicere queam, quo ad Dominum maximè laudandum excitemur.

Dixi superius, non esse rem somniatam; nam in superiori manione, quo ad usque magnam habeat experientiam, anima semper dubia manet,

S.M. Teresa Opera.

dd

manet,

manet, nesciens quid hoc fuerit, num videlicet phantasma mundi
delusa sit, num dormierit, num à Deo id datum sit, an non deus
cacodæmon in Angelum lucis transformarit? Sexcenti ignoran-
tient suspicentes: & bonum porro est ipsam eas habere: quia (in
dictum est) etiam ipsa natura nos hic interdum decipere potest
enim animalibus venenatis tam facilis huc non sit accessus, non
lacerulae facilè eò possunt penetrare: quod enim tenues sint &
quocumque se facilè negotio insinuant. quæ licet noxam non
præfertim dum parui sunt (sicuri autem dixi:) sunt quippe cogi-
taculae, quæ ab imaginatione, & ijs quæ dicta sunt, procedunt, non
men importunæ sunt & molestæ. Hic verò, quantumlibet tem-
certæ, in mansionem hanc subire nequeunt, nulla quippe illa
tatio nulla memoria, intellectus denique nullus, quæ hoc impedi-
num queat. Et assenerare auctor, si quidem vera cum Deo vnde
moneri illuc nec penetrare, nec vllam inferte noxam posse alii
que Maiestas cum animæ essentia coniuncta & unita est, ut accedam
nè non sit ausurus, imò ne quidem secretum hoc intelligere quer-
ro, si certum est, illum cogitationes nostras ignorare, & non modo
multo minus rem ad eò arcanam intelliget; (actus inquam in-
& voluntatis) etenim imaginationis cogitationes aperte diabolus
spicit & videt, nisi Deus eù hinc excœter, in quo male dictus ille
nequaquam nobis nocere potest! Vnde anima eò quod Deus impa-
ratur, insignem & non vulgarem sibi fructum comparat, adro-
eam impedire aut disturbare possit, ne nos ipse quidem. Quia
animæ non dabit is, qui ad dandum ita pronus est, & quidquid
potest?

Videor vos turbatas & confusas videte ex eo, quod illa
nem cum Deo, & plures alias yniones esse dixi: & quomodo, ita
tur (erletiam sunt in rebus vanis, quando ea valde amantur) cum
mon animas erga illas affici faciat, & vniat; quamquam non con-
quo Deus, nec cum vlla animæ delectatione, satisfactione, pa-
dio. Etenim gaudium quod hic sentitur, omnia huius terre gaudi-
nes voluptates & delectationes mundi longè transcendit. Adiu-
aliud inspiciendum non est, quām vndenan Cœlestia, & vnde
rena gaudia progignantur: quippe valde diuersus eorum sensus
reip̄a per experientiam didiceritis. Memini dixisse me alibi, tale
tæque hæc gaudia discrimen esse, perinde atque si terrena extre-
tum corporis superficiem afficerent, cœlestia verò ad ipsas vngu-
las penetrarent, & bene rem acu videor tetigisse, non cuim sanguine
do possem.

*Suspicio-
nes
bi anima
subiectus.*

*Cogita-
tum mole-
stia.*

*Dementia
oratione y-
nionis ani-
mae non no-
tetur, cur.*

*Gaudia ter-
rena & cœ-
lestia quo
modo diffe-
rant.*

Nondum vobis satis factum esse, videre video; adhuc enim putabitis,
vos posse de cipi, cum interiora illa animæ nimis quam examinatu diffi-
cilia sint. Et, quamvis rem experto dicta sufficiant; quia tamē magna in-
ter vitrumque est differentia, certam vobis dare notam ac signum volo, &
quacertò cognoscere, & nullatenus dubitate possitis, nū hoc à Deo pro-
uenerit. hanc namque illius Maiestas hodie menti meæ indidit; & (prout
mihi quidem videtur) ipsa certa est & indubitate. In rebus difficilibus &
arduis, et si eas ipsa mihi intelligere, ac verum dicere videar, semper tamē
ita procedo, ut dicam, Ita si mihi videtur: si enim in illis serem paratissi-
malum, ad ijs quæ viri eruditissimi de illis censemunt, credendum:
nam, quamvis forte hi hæc ipsa non sint experti, habent tamen
huiusmodi in rebus nescio quid singulare; adeò vt, cum Deus eos tam-
quam lumen, à quo Ecclesia sua illuminetur habeat, si quando veritas
aliqua declaranda venit, hanc ipsis aperiat, vt, illis tradentibus, hæc
passim ab alijs admittatur. Et, si quidem dissoluti distractique non
sunt, sed Dei famuli ad illius magnalia nullatenus obstupescunt; no-
tunt quippe, illum plura & maiora posse. Et, paucis vt comple-
ctar, quamvis forte horum aliqua scripto commissa aut declarata non
sint; alia tamen scripta inuenient, è quibus videre possunt, hæc & similia
posse pertingere. Magnam ego rei huius habeo experientiam; quam et-
iam quorundam semidoctorum meticulosorū tractatione mihi paraui,
vt nū illa admodū caro steterit. Hoc saltē pro vero habeo, & assevero,
quisquis credere noluerit, Deū multo plura posse eumq; dignatū esse,
& etiamnū hodie dignari, cretaris suis subinde talia cōmunicare, ianuā
et ad illa ipsa recipienda, arctè occlusam esse. Quocirea numquā id vobis
eueueniar, carissimæ, sed longè maiora, & adhuc maiora de Deo credite.
nec eos considerare, quibus hasce gratias elargitur, improbine an probi-
tur: nō sit id namq; Maiestas illius, vt iā alias dixi, non est nostrum in id
nos ingerere, sed in simplicitate cordis & humilitate Maiestati eius ser-
uire, etiamq; in operibus & mirabilibus suis laudare.

Vt ergo ad notam, quā & verā esse dico, reuertar; nunc videris, hæc a-
nimā, quā Deus penit' atronitā & sensus omnis expertē se eit (quò meli'
vera sapientiam ei insculpat & indat) nec videre, nec audire, nec quid-
quam intelligere, toto illo tempore (quod semper nimis quām breue
est, & etiam adhuc breuius ei videtur, quām reuera sit) quo in illo
statu est. Deus siquidem ita se in animæ illius interiori constituit, vt, cùm
ad se ipsa reuertitur sibiq; redditur,
nullatenus dubitate possit, quin in
Deo fuerit, & Deo in illa. Hæc porro
veritas tam ei firmiter inhæret, vt,

*Dicitur uita
quantum
S. M. astræ
butis*

*Hæc nota, quam S. M. hic penit' ad dignitudinem veram
unionem quæ est certitudo quædam præfus indubitate,
quam Deus anima crisiſe uniuersit, dicit, quod nimirum
ipse fuerit, qui se uniuersit est vera & realiter certa. è qua
colligi queat, unionem hanc à Deo venisse, vti S. Mater*

dd. 2

hic

hic ait. Verum est in fallibile signum sit. Deum fuisse tametsi multi effuerent animi qui se anima vniuersit, non binoculam infallibiliter colligi potest, animam hanc in statu gracie esse, nam Deus quoniam se unire potest quia in gratia statu non sunt. ut delicii huius adminiculio eos è malo statu educat. & ad se per trahat, quemadmodum alio in loco Sancta Mater ostendit ac docet post canit in anima manens deo postea suo loco agam; hoc enim permultum ad te facit & imp

Dicetis verò mihi, quomodo id anima videatur, aut inde sit tunc nihil omnino videatur, nec intelligatur? Non dico, illam illos puncto id vidisse, sed postea videre; & non, propterea quodvis sed solum certitudo quædam in anima remanens, quam nos Deus ei indire potest. E quidem noui quamdam, qua cum nondimic vel inaudisset, Deum omnibus in rebus per presentiam, poterat essentiam inesse; per vnam tamen talem gratiam sibi à Deo factam firmiter credidit, vt, quamvis è semidoctis illis (quos modo dicunt quispiam, à quo ipsa percontabatur), quomodo Deus in nouitate qui hoc tam parum sciebat, atque ipsa antequam id illi Deus indicavit illi diceret, non nisi per gratiam in nobis esse; hanc sibi veritatem naciter impressam haberet, nullatenus ut ei crederet, & id ipsum ex alijs sciscitaretur; qui cùm ei veritatem rei aperuisserint, non metter in animo est recreata. Videate tamen, carissimæ, ne hic decipiatur & erretis, existimantes certitudinem hanc formam aliqua corporis nobis relinqui, perinde ac corpus Domini nostri Iesu Christi in sanctissimo Eucharistia Sacramento est, etiam si ipsum ibi non vides. hic enim hac ratione non maneat, sed dumtaxat cum dicitur. Quomodo ergo id quod non videmus, tanta in nobis certitudine potest? Evidem id nescio dicere; illius quippe sunt operae res nihilominus me dicere, scio. Et sane, cui haec certitudo inde non remaneat, non totam animam, sed aliquam dumtaxat ipsum potentiam, Deo unitam fuisse, aut id aliud quoddam gratiarum quas dicitur animæ Deus facit genus fuisse dicerem. Non enim nostrum est, in rebus hisce rebus rationes inquirere, ad videndum quomodo id fieri, ergo mens & intellectus noster, ad hoc intelligendum nimis quantum sit, cur hec inquirendo si ustra cum defatigemus: satis est, videatur id facit, omnipotentem esse.

Cant. 1.

Huius, quod dico nihil nos huc à parte nostra conferre, sionem, mihi in mentem venit eius, quod sponsam in Cantus inaudistis: Introdixit sine intulit, me Rex in cellam vineram. Nam autem, se vtrō in eam iuisse. Præterea dicit, se dilectum suum per compita, luci illucq; cursitando, quæsiuisse. Hic itaque (quantum

telligo) cella est, in quam nos Dominus introducit, & infert, quando & quomodo vult: at, vt per nostram operam & diligentiam illuc intremus. Iusta lumen; quippe Maiestatis illius est, nos in eam introducere, & facere vt in anima nostræ centrum intremus. Utque melius mirabilia sua ostendat, non vult vt voluntatis nostræ quidpiam nobis retineamus, sed eam penitus & totam ei resignemus, neque vt potentiarum aut sensuum ianuam ei aperiamus, (omnes namque sibi sunt;) sed in anima cœtrum ianuis clausis, si eut olim ad discipulos suos ingressus est, dum ait Pax vobis, & e sepulcro, non reuoluto lapide obturante, surrexit, introgredi cupit. Deinceps vero, in ultima mansione videlicet, videbitis, quomodo Maiestas illius velit, vt anima in ipso sui centro magis ipso fruatur, quam hic. Quam vero multa & magna videbimus, carissimæ, si præter nostram vilitatem & miseriam aliud nihil videre velimus! neque enim dignæ sumus tam potenter Domini ancillæ esse, cuius mirabilia asse qui aut intelligere non possumus. si ipse in æternum benedictus. Amen.

CAPUT II.

EAMDEM PROSEQVITVR MATERIAM ORATIONEM V-

nionis subtili quadam similitudine declarat: tradit item effectus, qui post illam in anima manent. Est caput hoc notatum dignissimum.

Pvtabitis fortassis, omnia, quæ in hac mansione videnda occurunt, à me dicta iam esse: sed adhuc multa desunt: nam (vti antè dixi) in hac datur magis & minus. Quantum tamen ad vñionem sp̄ctat, plus me dicere posse non existimo. Quādo ergo anima, cui Deus hasce gratias concedit, se disponit, multa sane dicenda sunt de eo quod Dominus in ea operatur. Aliqua illorum hic proferam, & quis animæ ijs acceptis sit status. Ut vero hoc ipsum melius exponam, similitudine quadam, quæ ad hoc propositum, & intentum videtur oportuna, utar: tum etiam vt videamus, etiamsi hoc in opere quod Dominus solus facit, nihil penitus facere possimus: tamen, vt Maiestas illius hanc nobis gratiam faciat, multum nos à parte nostra prestare posse, cum videlicet nos ad eam disponimus.

Audiuitis, credo, illius mirabilia in serici productione (solus enim ipse tale quid inuenire potuit) & quomodo semen quoddam, quod minimum pipiperis granum magnitudine non æquat, frondescente iam arbore moro, per calorem, viuere & bombyx fieri incipiat (nam quamdiu aliquid illud arboreum quo sustenterit, non germinauit, ipsum velut mortuum manet). & mori folijs enutriatur, donec, vbi iam vermes facti sunt gradiiores, ramusculi quidam illis apponuntur, in quibus ore suo minuto, è leipsis, sericum nent, ac cucullos quosdam vndique quam arctif-

dd 3

simile